

O cenu Ludvíka Kundery 2020

Vražda mezi kapkami deště

Pískání parní lokomotivy mě vytrhlo ze snění. Za oknem se míhala krajina potažená mlhou. Po chvíli jsem začala rozeznávat povědomé domy. Za pět let, která jsem strávila na studiích medicíny v Paříži, se to tu vůbec nezměnilo. Tady, v Bretani, to tak chodí. Díky mohutným kamenným domům a široširému ocelově šedému oceánu má člověk pocit, že dorazil nejen na konec Francie, ale na konec světa. Teď na podzim je zdejší počasí podobné spíše britskému, kde prý mlha opadne jen tehdy, když prší. „Stanice Saint-Derrien!“ Tak jsem dorazila. Vystoupila jsem z vlaku a okamžitě jsem zahlédla povědomou rozložitou postavu strýčka Clauda. Pracuje tu jako komisař už více než pětadvacet let a teď mě pozval kvůli jednomu případu. Jednalo se totiž o mého spolužáka z medicíny, Philippa Duponta. Víc mi toho strýček po telefonu nesdělil. Přesto věděl, že přijedu. „Juliette!“ I Claude už si mě všimnul a sevřel mě v medvědíh objetí.

„Asi bych ti měl říct, co se vlastně stalo. Zatím jsme toho moc nezjistili. Víme, že mladý Dupont přijel předevečirem ráno z Paříže tím vlakem, co teď ty. Je sirotek, bydlí tady u babičky a přijel oslatvit promoci. Večer jeho babička zavolala doktora a on potom četníky. Philippa někdo otrávil. Nemůžeme vyloučit ani sebevraždu. Problém bude s pitvou, nejbližší patolog sídlí poměrně daleko a má tolik práce, že nikdo neví, jak dlouho to může trvat.“ informoval mě strýc cestou z nádraží. Chudák Philippe. Poslední dobou měl myslím nějaké finanční problémy kvůli karbanu a škole už se tolik nevěnoval, ale zlý nebyl. „A kam teď jdeme?“ „Do domu, kde žije jeho babička a kde možná došlo k vraždě.“ „Vy jste ji ještě nevyslychali?“ „Vynutil jsem si, že na tebe počkáme. Jsi jediná důvěryhodná osoba, která Philippa znala víc než jen od vidění.“ Chtěla jsem namítnout, že toho o něm zase tolik nevím, ale to už Claude klepal na dveře starého domu.

Po chvíli otevřela drobná bělovlasá paní. „Dobrý den, paní Dupontová. Jsem komisař Leroy. Přišel jsem se Vás zeptat na pár otázek ohledně smrti vašeho vnuka. Toto je má neteř Juliette Duboisová, znala Philippa z vysoké školy.“ „Ano, už jsem vás čekala, pojd'te dál.“ stará paní ustoupila a pokynula nám směrem do nitra domu.

Usadili jsme se ve velkém obývacím pokoji u masivního dřevěného stolu. Paní Dupontová přinesla z kuchyně porcelánové šálky a konvici čaje. „Tak tohle tu mají za oficiální výslech“ pousmála jsem se v duchu. „Tak tedy začneme. Nejdřív mi pro pořádek nadiktujte své jméno a váš vztah k mrtvému.“ tvářil se strýček důstojně a vytáhl ohmataný notes. „Madeleine Dupontová. Jsem matkou Philippova otce. Po smrti jeho matky jsem jim vypomáhala a když loni zemřel jeho otec, nastěhoval se Philippe ke mně.“ „Teď nám, prosím, přesně popište, co se odehrálo v den úmrtí vašeho vnuka.“ „Philippe přijel vlakem ve čtvrt na deset dopoledne z Paříže, kde nedávno promoval. Přišel sem, vypil se mnou kávu a vypravoval mi o promoci. Poté si šel vybalit a já jsem uvařila oběd. Měli jsme cibulovou polévku a kohouta na víně. Odpoledne začali chodit známí, aby Philippovi pogratulovali. Jako první přišel Jean Martin, Philippův největší přítel už od dětství. Bohužel před pár lety se oba dva zamilovali do stejného děvčete, Florence Lefebvrové, ale ona si vybrala Philippa. Nemohu říct, že by se Jean od té doby choval nepřátelsky, ale jejich přátelství poněkud ochladlo. Tak tedy přišel, dal Philippovi nějaké víno, pogratuloval, ale moc se tu nezdržel. Bylo něco po druhé hodině odpoledne, když odešel. Asi v půl třetí přišel můj syn, bratr Philippova otce, Robert Dupont s manželkou Margaret. Donesli šampaňské, Philippe je hned otevřel a všichni jsme si připili. Robert a Margaret tu zůstali do čtyř. Chvíli po nich přišlo Philippovo děvče, ta Florence Lefebvrová. Šli spolu na procházku do lesa. Chudinka, měli se brát, až Philippe dostuduje. Mezitím, co byli na pryč, zastavil se tady pan Charles Legrand. Učil Philippa a pomohl mu získat stipendium na medicínu. Neměli bychom asi dost peněz, abychom mu mohli studia platit. Nechal mu tady nějakou knihu. Nabízela jsem mu, aby tu počkal, než se Philippe vrátí, ale neustále povídal, že mě nechce zdržovat.

Ten můj chlapec se vrátil z lesa těsně před šestou. Měl velmi dobrou náladu, povečeřeli jsme polévku od oběda a předala jsem mu knihu a gratulaci od pana učitele. Odešel do svého pokoje a asi za půl druhé hodiny měl volat, že je mu moc zle. Byl chudák celý bílý a trásl se. Zavolala jsem doktora a na chvíli jsem odešla z pokoje. Když jsem se vrátila, vypadal Philippe, že spí. Doktor už jen konstatoval smrt na otravu jedem a zavolal četníky.“ Náhle se stařenka rozplakala. „Proč by ho, prosím vás, kdo zabíjel. Nikomu neublížil, neměl rodiče a v posledních pěti letech trávil víc času v Paříži než tady.

„Teď už mám na celém světě jen Roberta.“ bědovala zoufale. „Moc vám děkuji za vaši výpověď, chápu, že je to pro vás velmi těžké a máte mou upřímnou soustrast. Kdybyste si na cokoli dalšího vzpomněla, i úplnou maličkost, přijďte nám to, prosím, říct. Na shledanou“ rozloučil se strýček, já také a vyšli jsme před dům. „Co si o tom myslíš?“ ptal se mě Claude okamžitě. „Rozhodně podle mě nejde o sebevraždu. Sice možná byl ve finanční tísní, ale tohle mi k němu nesedí. Navíc, kdyby se otrávil sám, nejspíš by nechtěl volat doktora.“ rozvíjela jsem své myšlenky. „Taky mě to napadlo. Teď si každopádně půjdeme vyslechnout Jeana Martina. Pracuje v místní truhlářské dílně.“

Jean byl urostlý mladík se širokými rameny, uhlově černými vlasy a přímým pohledem. Světlovlasý Philippe možná vypadal o něco pohledněji, ale Jean vyzařoval upřímnost a mužnost. Strýček na něj mávl a díky uniformě Jean očividně hned pochopil, proč jsme přišli. „Philippe mi pár dnů předem telefonoval, že přijede, tak jsem za ním předevcírem po obědě přišel. Popřál jsem k té promoci a přinesl jsem mu nějaké víno, ale jinak jsme si neměli co říct. Pět studoval někde v Paříži a já ho vídal jen zřídka. Dřív jsme bývali velcí přátelé a pořád mi na něm záleželo. Hrozně mě šokovalo, když jsem se dozvěděl, co se stalo. Tady se nic neutají.“ odpověděl na náš dotaz a měřil mě pohledem, protože netušil, co jsem zač. „Dozvěděl jsem se, že jste se před lety oba zamilovali do stejné dívky a od té doby jste se tolik nevídali.“ „Vy myslíte Florence? To je pravda, ale ona měla ráda Philippa a já to respektoval. Asi není nepochopitelné, že jsem nebyl zrovna nadšený, ale smířil jsem se s tím. Myslím, že se dokonce měli brzo brát. Jak říkám, tady se nic neutají.“ smutně se usmál.

Jako další jsme navštívili Florence Lefebvrovou, krásnou dívku podobně starou jako já, které se pod ramena vlnili hnědé vlasy a z obličeje zářili modré oči. Pracovala jako ošetřovatelka u jednoho starého pána. Za normálních okolností se jistě stále usmívala, ale dnes se na nás dívala posmutněle. „Ano, v pondělí jsem šla Philippa asi ve čtyři hodiny navštívit. Poslední měsíc se pořád učil a skoro mi ani nepsal. Měli jsme už naplánováno, že se vezmeme až dostuduje. Když jsem k nim dorazila, navrhl Philippe ať jdeme do lesa. Chtěla jsem mu toho tolik říct a on mi také, ale říkal, že má ještě nějakou práci a v pět hodin jsme se vrátili domů. Pak už jsem jenom zjistila, že je mrtvý. To je strašné.“ rozvzlykala se a my jsme se rozhodli, že nám to takto prozatím stačí.

Robertu Dupontovi mohlo být kolem padesáti let, vlasy už mu notně prošedivěly a prořídli a v jeho masivním obličeji s výrazným nosem jsem neshledávala žádnou podobnost s Philippem. Jeho žena Margaret jej o dobrých pět centimetrů na výšku přesahovala a působila poněkud kostnatě, ale její oči bystře zářily. Mluvil s námi hlavně Robert. Mne oba dva téměř přehlíželi. „Přišli jsme Philippovi odpoledne popřát a také proto, že už jsme ho dlouho neviděli. Vlastně od té doby, co odešel do Paříže tak jednou nebo dvakrát. Koupili jsme šampaňské a s ním i s matkou jsme si připili a popovídali. Zdrželi jsme se celkem dlouho, asi do čtyř, ale stále jsme měli o čem mluvit. Ještě ten den večer nám volali četníci, že Philippa někdo otrávil. Hrozně to s námi otrásl, ovšem nejvíc s matkou. Budeme jí teď muset být oporou.“ „Proč vlastně Philippe bydlel u ní, když už byla stará a jistě ji to zatěžovalo?“ položil Claude otázku, která se i mně už od rána honila hlavou. „Matka to tak chtěla. Tvrdila, že po smrti Andrého, Philippova otce, potřebuje on nějakou oporu. U nás bydlel nechtěl a na placení nájmu nejspíš neměl peníze.“ Tímto pro ně nejspíš záležitost skončila.

Přestože Philippa ten den ani nepotkal, rozhodl strýček, že půjdeme vyslechnout i pana Legranda. Byl to vysoký muž, o něco starší než Robert Dupont, který nejen díky brýlím s drátěnými obroučkami působil velice intelektuálně. „Philippe jsem učil už od první třídy, a když chtěl jít studovat, pomáhal jsem mu s přípravou, protože jsem věděl, že má velký talent. Měl jsem velkou radost, když úspěšně dokončil studia a šel jsem poblahopřát a předat knihu. Od staré paní Dupontové jsem se ale dozvěděl, že není doma a nechtěl jsem obtěžovat, tak jsem jí požádal, aby Philippovi předala knihu a vyřídila mou gratulaci. Byl to hodný hoch, nechápu, proč by ho kdo zabíjel. Chudák stará paní, nedávno přišla o syna a teď tohle.“ smutně pokyvoval hlavou učitel.

Četnické stanice v maloměstě jako je Saint-Derrien nebyla nic impozantního. Pár kanceláří s těžkými dubovými stoly, čekárna, ve které jsem si připadala jako u zubaře a za zamčenými dveřmi nejspíše „cela“ do které se na jednu noc zavírají výtržníci. Čekala jsem něco podobného i v Claudově kanceláři, ale ta kupodivu působila čistě a vzdušně.

„Tak si to shrneme.“ začal strýček, když se s mírným heknutím uvelebil v křesle a pokynul mi k druhému. „Za podezřelé musíme považovat zatím všechny. Jediný motiv však vidím u Jeana

Martina – žárlivost.“ „Proč by ale vraždil teď, po tolika letech.“ „Nezapomeň, Juliette, že Philippe s Florence se měli brát a, jak říká sám Jean, tady se nic neutají. Možná, stále doufal, že se věci obrátí.“ „Mně se to stejně nezdá. Co když někdo vraždil pro peníze? Philippe byl sirotek, po rodičích něco zdědit musel. Je sice pravda, že pokud vím, na škole měl s penězi problém, ale to tu přece nikdo nemusel vědět. Když už jsme u těch rodičů, víme vůbec, jak zemřeli?“ „Matka myslím na tuberkulózu a otec se na dovolené zřítíl ze skály. Ten nápad s dědictvím není marný, to by ukazovalo na někoho z rodiny. Takže bez motivu už zůstávají jen Florence a pan učitel.“ „Myslím, že Florence nám ale neřekla všechno. Všimnul sis toho, že tvrdí, že šla domů okolo páté, kdežto Philippe přišel domů až v šest hodin, i když prý tvrdil, že musí spěchat?“ „Ale ano. Je tu ovšem taky možnost, že lhal Philippe. Ale proč by to dělal?“ „To nevím.“ „Teď k příležitosti. Nejvíce se jich samozřejmě naskytlo staré paní Dupontové. Jean a Robert s Margaret přinesl Philippovi víno. To od manželů Dupontových ale nemohlo být otrávené, pili ho přece všichni. Takže další, co mluví proti Jeanovi, odešel v podstatě hned po předání. A Florence mohla Philippovi dát něco během procházky. Jediný, kdo opět nemá zjevnou příležitost, je pan učitel. To víno, které přinesl Jean, jsem už samozřejmě poslal na rozbor, ale ještě nevíme výsledky.“ „Já si stejně nemyslím, že by vraždil Jean. Působil na mě čestně.“ „Divila by ses, kolik vrahů takhle vypadá. Samozřejmě ho zatím nezatknu, nemáme žádné důkazy, ale možná bychom si s ním měli promluvit ještě jednou, tentokrát tady.“ Brzy se ukázalo, že tento krok byl pro průběh vyšetřování zcela klíčovým.

Jean prý šel s četníky sice dobrovolně, ale v jeho očích bylo vidět zmatení a vzdor. Zatímco mu strýček kladl stále ty stejné otázky a Jean Martin na ně odpovídal stále stejně jako dopoledne, zaklepal někdo na dveře. „Dále!“ Vstoupil mladý četník: „Pane, je tu nějaká dívka a trvá na tom, že bude vypovídat, než tohoto pána vyslechnete.“ Strýček pokynul rukou a vstoupila Florence Lefebvrová. „Florence, běž prosím tě domů, o nic nejde.“ naléhal Jean. „Pane Martine, sedněte si, prosím, na chvíli vedle, než vyslechnu slečnu Lefebvrovou.“ řekl Claude nekompromisně a ten mladý četník doprovodil Jeana ven z místnosti.

„Víte, pane, neřekla jsem vám dopoledne tak úplně všechno. Myslela jsem, že to není podstatné.“ na chvíli se zadržela a očima jakoby hledala porozumění u mě. „S Philippem jsem opravdu šla na procházku. Cestu vybíral on, trval na tom, abychom šli na palouk k rozseknutému stromu.“ „Ano, vím které místo myslíte.“ přisvědčil Claude. „Myslela jsem, že mě tam chce požádat o ruku, ale on místo toho řekl, že v Paříži poslední dobou hodně přemýšlel a potom začal plácát něco o tom, že už ke mně necítí co předtím. Teprve tehdy mi došlo, že mi nepřestal psát kvůli učením. Strašně mě to zasáhlo a nezmohla jsem se na slovo. Pak mi řekl: ‚Tak už běž.‘ a díval se do země. Otočila jsem se a co nejrychleji odešla. Byla jsem rozrušená a nechtěla jsem takhle někoho potkat. Za zatačkou je hromada balvanů, na jeden jsem si sedla a snažila jsem se dát trochu dohromady. Najednou jsem uslyšela nějaké hlasy. Philippův jsem poznala, mluvil hlasitěji, ale ten druhý jsem téměř neslyšela a už vůbec jsem nerozuměla, co říká. V jednu chvíli se Philippe asi rozčílil, protože zakřičel: ‚Tak už přestaň! Už prosím mi tě přestaň...‘. To poslední slovo jsem nerozuměla. Pak jsem se radši rychle zvedla a odešla. Když už jsem skoro došla domů, potkala jsem Jeana. Ptal se, jestli se mi něco nestalo a já se najednou rozhodla se vším se mu svěřit. Potřebovala jsem to někomu říct. Myslela jsem, že mě budete podezírat, že jsem ho zabila, když vám to řeknu a taky jsem si myslela, že to vyšetřování nijak neovlivní. Ale když jste podezírali Jeana... On by nikoho nezabil. Navíc v tom lese se nemohl s Philippem pohádat, jediná pořádná cesta, která vede na ten palouk je ta, poblíž které jsem seděla. Na druhé straně je sráz.“ Na chvíli se rozhostilo ticho. „Viděl vás s Jeanem někdo okolo té páté hodiny na náměstí?“ zeptal se strýček. „Ano, pan učitel Legrand šel okolo, zdavil nás, určitě vám to dosvědčí.“

Charles Legrand její výpověď opravdu později potvrdil a my jsme ve čtvrtek museli začít o celé věci uvažovat jinak. Strýček poslal na palouk v lese tým svých mužů, aby pátrali po jakýchkoli stopách. Taky nařídil důkladně prohledat Philippův pokoj, který byl dosud jen zamknutý. Dokonce přišla zpráva z laboratoře, která potvrdila, že víno od Jeana Martina skutečně nebylo otrávené. Navíc nás ráno navštívila Madeleine Dupontová.

„Chtěla jsem vám jen říct, že jsem si vzpomněla na jednu maličkost, kterou jsem vám včera neřekla. Philippe se při otevírání toho šampaňského říznul o drátek a večer, když se vrátil z lesa, si

stěžoval, že jej ta ranka svědí a pálí.“ „Chtěl jsem se vás ještě zeptat,“ začal Claude „jak přesně zemřel váš syn André.“ Starou paní tato otázka očividně zaskočila, nicméně odpověděla: „Stalo se to před rokem, v červnu 1961. André jel s Robertem a Margaret na dovolenou do Alp, myslím. Philippe jet nechtěl, horským túrám moc neholdoval. Jednou chtěli zdolat nějaký vrchol, André nahoře uklouznul a zřítíl se dolů. Robert hledal pomoc, ale už to nemělo cenu.“ „Měl André nějaký majetek?“ „Ale ano, podle jeho poslední vůle (byl to velmi svědomitý muž, sepsal ji, jakmile nabyl nějaký majetek) se peníze rozdělili stejným dílem mezi mě, Philippa a Roberta.“ „Věděla jste, že měl Philippe finanční potíže?“ „Ale ano, půjčoval si ode mě. Věděli to tady snad všichni. Holt se tu nic neutají.“

„No to mě podrž. Pěkně se nám to komplikuje, drahá Juliette.“ „Ale vůbec ne, strýčku, právě naopak. Teprve teď začíná všechno dávat smysl.“ „Jak to?! Myslel jsem, že největší motiv i příležitost měl Jean, ale obojí je vyvráceno. Myslel jsem, že Florence s tím nemá nic společného a ukázalo se, že je v tom až po uši. Zachránilo ji to alibi. Myslel jsem, že někdo z rodiny mohl vraždit pro peníze po jeho otci, ale ostatní věděli, že je na dně a navíc i oni dostali svůj podíl. Jediný, kdo měl doopravdy příležitost je stará paní, u které chybí motiv a potom ta záhadná postava v lese. Ale na druhou stranu, proč by Philippe za takových podmínek něco jedl. A co mělo k čertu znamenat to jeho ‚Tak už přestaň!‘. Doufám, že chlapci najdou něco, co nám pomůže.“ „To já také, ale já mám docela jasnou představu, co by to mělo být.“ Claude se na mě se zájmem podíval, ale protože mi zatím chyběli důkazy, rozhodla jsem se nechat si své myšlenky pro sebe.

Ani ne za hodinu se vrátili četníci a strýček se nestačil divit, co všechno našli. Ani já jsem nečekala, že věci budou tak přesně zapadat do mé teorie. Pod uvolněným prknem pod Philippovou postelí objevili balíček bankovek, který obsahoval dvacet tisíce nových franků. Na palouku ležel už dost omšelý kousek papíru a byla na něm čitelná jen věta ‚Tak už přestaň zapírat.‘ a potom číslo 20 000. Podpis ani oslovení nebylo k přečtení, alespoň ne bez odborníků. I tak bylo nad slunce jasné, že jde o vyděračský dopis, který zřejmě psal Philippe. A hned za paloukem našli kousek udusaného křoví. Toto už mi stačilo a přesvědčila jsem strýčka, aby si mě vyslechnul. Celou dobu téměř nedutal a potom na mě zůstal chvíli koukat. „Já nevím co dodat, ale důkazy to potvrzují. Ještě musíme dokončit nějakou rutinu a hlavně se pokusit získat přiznání. Jdu zařídit výslech.“ „Počkej, strýčku, mám ještě jeden nápad. Možná se ti bude zdát trochu bláhový...“

Všeobecná nálada byla velmi napjatá. Přestože obývací pokoj v domě paní Madeleine Dupontové zabíral poměrně mnoho místa, shromáždění lidé vypadali, jako by se museli tísnit v maličké komůrce. Uvědomovala jsem si, že tento závěr je poněkud ohraný, ale jako vášnivá čtenářka detektivních románů jsem si nemohla odpustit velkolepé finále. Florence Lefebvrová se tvářila nejistě a neustále se držela poblíž Jeana, který vypadal že je rozhodnut ochraňovat ji. Manželé Dupontovi se usadili na pohovce a budili dojem, že je celá záležitost neskutečně obtěžuje. Pan Charles Legrand se snažil navázat rozhovor s paní Madeleine, která ovšem jeho snahu moc neopětovala. Strýček Claude se usadil v rohu a se zájmem sledoval společnost v místnosti. V předsíni čekalo pár mladších četníků, což myslím ostatním na klidu nepřidalo. Byl pátek odpoledne, venku pršelo. Začínat jsme měli již před pár minutami, ale chtěla jsem ještě chvíli nechat gradovat atmosféru. Potom už jsem sama nevydržela a předstoupila před ostatní.

„Dobrý den. Nejsem si jistá zda mě všichni znáte. Jmenuji se Juliette Duboisová a jsem neteř tady pana komisaře Leroye. Philippe Dupont byl můj spolužák z vysoké školy a myslím, že si zasloužíte znát podrobnosti ohledně jeho smrti. Jak jistě všichni víte, přijel toto pondělí ranním vlakem z Paříže. Přišel domů, vybalil si, poobědval a potom začali chodit hosté. Jako první Jean Martin, dlouholetý přítel, který přinesl víno, ale ani se nezdržel. Zvláštní, že?“ našla jsem Jeana pohledem, ale nevypadal, že by jej to rozrušilo. „Po něm dorazil Philippův strýc Robert s manželkou a dali si s Philippem šampaňské. Při jeho otevírání se Philippe říznul, ale nevěnoval tomu pozornost. Zdrželi se přes hodinu a šampaňské vypili všechno, ale ono stejně nemohlo být otrávené, takže nevádí, že jsme nemohli poslat vzorek do laboratoře. Nebo snad ano? Chvíli potom, co odešli, navštívila svého snoubence Florence. Tady se opravdu nic neutají. Odešli spolu na procházku do lesa a okolo šesté se Philippe vrátil domů ve velmi dobré náladě. Povečřel spolu se svou babičkou, odebral se do svého pokoje a asi za hodinu a půl zemřel na otravu neznámým jedem. Toto jsou, dejme tomu, potvrzená fakta. Co se ale doopravdy stalo?“ Odmlčela jsem se a v místnosti vládlo hrobové ticho.

„Za prvé vám mohu prozradit, že víno od pana Martina, Philippa nezabilo. To nám dokázal rozbor z laboratoře. Další, jehož návštěva zde neměla žádný háček, je pan učitel Legrand. Vzhledem k tomu, že se s Philippem ani nesešel, měl pramalou šanci jej zabít, o motivu nemluvě. Je ale pravda, že Philippa nepotkal jindy? Stejnou otázku si můžeme položit i u Jeana. Přesuňme se však nyní k další zajímavé části onoho odpoledne, totiž k té procházce v lese. Jak nám později řekla sama Florence, šel Philippe najisto na jedno určité místo v lese. Místo žádosti o ruku jí řekl, že už o ni nestojí a poté ji požádal ať odejde. Ona se schovala v ohbí cesty a jak sama řekla ‚Snažila se dát trochu dohromady.‘. Najednou uslyšela Philippův hlas, který se s někým hádal a rozuměla jediné části dialogu: ‚Tak už přestaň! Už mi prosím tě přestaň...‘. Co? Přestaň radit, zapírat, ubližovat? Potom se zastyděla nebo lekla a rozeběhla se ven z lesa. Ve městě potkala Jeana Martina a protože si všimnul, že je velice rozrušená, se všim se mu svěřila. Tuto výpověď potvrzuje i pan Legrand, který je minul na ulici.“ Cítila jsem, jak mi srdce bije až v krku a už jsem to nemohla dál prodlužovat. „Ta vražda byla na jednu stranu velmi aktuální a potřebná, na druhou stranu její důvod je už promlčený. Je riskantní a zároveň promyšlená. Nebyla náhoda, že se Philippe říznul, nebyla náhoda kam došli, nebyla náhoda že se našel vyděračský dopis, nebyla náhoda, že měl Philippe pod postelí dva tisíce franků a hlavně nebyla náhoda, že Philippův otec umřel!“ Jakmile ze mě vyšla tato slova, projel místností výkřik jako šíp a Margaret Dupontová se skácela v mdlobách k zemi.

Když oba manžele odvedli četníci, dovysvětlila jsem ostatním podrobnosti, měla jsem pocit, že jim to dlužím. „Když se Philippe po otcově smrti vrátil do Paříže, pátral nejspíš dál po příčinách otcovi smrti. Kdepak karty, ale tohle jej stálo veškeré peníze. Nakonec něco objevil a musel vědět, že za smrt jeho otce může jeho strýc a teta. Napsal jim onen vyděračský dopis a smluvil s nimi schůzku, kde mělo dojít k předání peněz. Oni mu odpoledne pogratalovali a před paní Madeleine dělali jakoby nic. U zátky šampaňského ale ohnuli jeden drátek tak, že ten kdo jej rozdělával se o něj musel říznout. Nic velkého, ale stačilo to. Odpoledne pak vyšplhal Robert po srázu k palouku tak, aby ho nikdo neviděl. Když Florence odešla, vyklouznul z úkrytu a pokusil se Philippa odvrátit od jeho úmyslu. Tomu pak došla trpělivost a křikl na něj ta klíčová slova, která napsal i do dopisu: ‚Tak už přestaň! Už mi přestaň lhát!‘. Robert asi ještě chvíli Philippa přesvědčoval, ale pak mu předal bankovky. Philippovi museli připadat vlhké, ale v tomto počasí to nebylo nic neobvyklého. Tyto ale byly potřeny speciálním jedem, který se rankou na palci dostal Philippovi do těla. Možná jste si všimli, že měl ve zvyku po bankovkách neustále přejíždět palcem a to tehdy ještě dopomohlo poměrně rychlé smrti. Předtím zarážející dobrá nálada po návratu domů (rozešel se přece se svým děvčetem) je teď už celkem pochopitelná. Taky časovou nesrovnalost to vysvětluje. Jsem přesvědčená, že i když peníze předal Robert, celý ten plán vymyslela Margaret, ale na tom vlastně nesejde. Určitě vám také došlo, jak riskovali s rankou na palci, když spoléhali, že ji Philippe nezalepí. Na druhou stranu asi věděli, že je trochu lehkomyšlný. Bylo také štěstí, že četníci při hledání stop používají rukavice, řekla bych, že jed na bankovkách stále působí.“ Pak jsem najednou nevěděla co říci. Ostatní pochopili, že je konec a zvedali se k odchodu. Všimla jsem si, že Florence a Jean se nenápadně drží za ruce. Florence zachytila můj pohled a nesměle, ale šťastně se usmála.

Když se všichni vytratil, přistoupila ke mně stará paní. Chudinka, pomyslela jsem si, nezbyl jí už vůbec nikdo. „Děkuji.“ řekla s tichou vděčností.

Berenika Lepková, 14 let
9. třída (kvarta)
Gymnázium Boskovice